

L'andalús que mai no va regnar

Hernández Mancha, que arribà des d'Andalusia amb la voluntat de posar ordre i concert en AP, ha perdut la batalla. Els continus fracassos electorals que ha sofert el partit en els últims mesos han provocat que els aspirants a liderar la dreta espanyola tornin a treure les seues banderes.

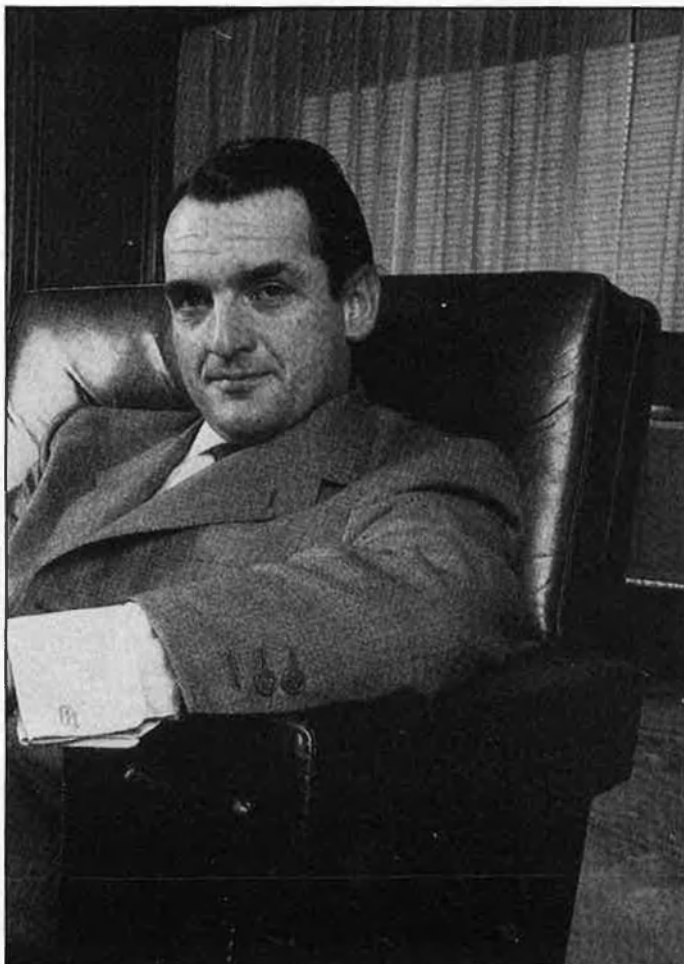
J. Hernández

Les eleccions catalanes han estat el detonador de la crisi d'AP. La gran relliscada del partit conservador a les eleccions autonòmiques, la pèrdua de vots en benefici del CDS, malgrat tot, i el manteniment del vot socialista, han caigut com una bomba entre l'executiva del principal partit conservador, que estava entestat, i que encara ho està, a convertir Jordi Pujol en el líder de la gran dreta.

Per a convèncer-lo, Alianza Popular necessitava vots propis i el fracàs socialista. Com que cap dels dos pressupòsits s'han acomplert, Hernández Mancha ha quedat sentenciat. L'ocasió era esperada ansiosament per tots els que volen un recanvi en la direcció d'Alianza Popular. Hernández Mancha, que va arribar a la presidència amb el clamor de les bases aliancistes, esperonades per algun periòdic i per l'aparell aleshores controlat per Manuel Fraga, sembla que ha perdut la popularitat i els aspirants a líder de la dreta han tornat a treure les seues banderes.

El problema de la dreta, ho expliquen ells mateixos, «és que no tenim un líder capaç de fer front dignament a Felipe González i d'un projecte creïble». A pesar del canvi profund que la dreta espanyola ha donat cap a la modernitat, malgrat la rendibilitat que està traient de la campanya del tràfic d'influències, tots els sondejos indiquen que la dreta no creix en expectatives, tot i que es nota una pèrdua de vots socialistes.

Tres sembla que són els aspirants a dirigir, tal com està ara mateix, però amb la condició que es reunescen tots els partits no socialistes sota un mateix liderat. Des del si d'Alianza Popular el primer que ha suggerit la seua candidatura, que és

Mentre Mancha perd punts, Mario Conde és l'única alternativa d'una dreta incapaç de trobar un líder creïble.

l'ambició que renaix, és Abel Matutes, empresari eivissenc. Matutes, un home de concepcions modernes, té el suport d'un sector de l'empresariat i de la banca, malgrat que siga considerat massa procliu a l'acord amb els socialistes si fóra necessari.

Però hi ha altres candidats amb més categoria. El segon en discòrdia és Marcelino Oreja Aguirre, que des que va deixar de ser ministre en el curt govern de Calvo Sotelo, ha estat en la política europea com a secretari general del prestigiat Consell d'Europa sense participar en les querelles internes de la dreta. De fet, ha contribuït a reforçar la seua candidatura així com la simpatia que han manifestat a la seua persona cercles pròxims al rei. El tercer és el banquer Mario Conde, el gran *Tartufo* de la política espanyola, que no se sap a què juga, però que no deixa d'assegurar que li agradaria llançar-se a l'arena de la política.

Potser per aquesta raó, el president del govern, Felipe González, està contribuint a

posar-li tot tipus d'entrebancs facilitant l'acaçament del grup inversor KIO, amb bones relacions amb els socialistes, i que no deixen de posar obstacles en el camí de Mario Conde. Aquest no sembla comptar més que amb els seus propis mitjans, però estar a punt de convertir-se en el president del banc més important d'Espanya amb la fusió de Banesto-Central sembla que és

un títol suficient per a dirigir a una dreta que no ha sabut ni tan sols guanyar-se la classe social que vol representar.

En el fons, afirmava fa una setmana un comentarista polític, «és l'entossudiment d'Adolfo Suárez a presentar-se com una cosa distinta de la dreta, i la seua negativa a establir un gran bloc antisocialista, el que manté en crisi els conservadors».

LES ACTUACIONS DEL GRAPO RESPONEN, FONAMENTALMENT, A UNA NECESSITAT ECONÒMICA

Grapo: una nova fase

Els grapos tornen. Tres anys després de l'espectacular acció policial que va permetre detenir la majoria dels seus activistes, l'assassinat de l'empresari gallec Claudio Sanmartín ha sembrat l'alarma entre els serveis antiterroristes.

Claudio Munoz

Malgrat que es mantenien vigilàncies preventives sobre la perifèria del grup, malgrat que la policia comptava amb informadors molt acostats a la banda, i que els principals dirigents del grup s'estan a París sota vigilància policial, la policia ha hagut d'arreplegar el cadàver de Claudio Sanmartín, un empresari que no havia volgut pagar l'anomenat impost revolucionari a la banda terrorista.

No obstant, la reaparició del Grapo no és casual. Tot i que les gestions del màxim dirigent, Manuel Pérez Martínez, *camarada Arenas*, d'integrar els Grapo en l'euroterrorisme fracassaren per les reticències del grup francès Acció Directa i de l'italià Brigades Roges, uns quants atracaments duts a cap per ex-delinquents comuns, integrats en els comandos, han donat ales als Grapo per a intentar una nova fase. L'assassinat de l'empresari gallec Claudio Sanmartín, dut a terme el passat 28 de maig, no va ser més que un intent de demostrar que les amenaces per no pagar l'impost revolucionari són certes. Alhora, el crim ha estat una demostració que la principal necessitat dels nous comandos del Grapo és, fonamentalment, econòmica.

Però els Grapo naixen sense els llaços internacionals que els van fer relativament importants al principi. D'orientació marcadament prosoviètica, els Grapo els va mantenir durant un cert temps el servei secret algerià, però la millora de les relacions d'aquest país amb el govern espanyol i el problema dels etarres instal·lats al seu ter-

ritori, fan impensable que ara els Grapo troben aquell suport.

Els Grapo d'ara, probablement no més de dos comandos, no comptaran amb suport internacional, sobretot tenint en compte l'actitud de les actuals autoritats soviètiques que no es volen arriscar ni tan sols a activitats indirectes o encobertes. Això fa témer que els comandos de l'antiga banda rellisquen cap a activitats que s'acosten més a la delinqüència comuna. Amb atemptats indiscriminats i accions orientades a aconseguir diners per damunt de qualsevol altra consideració.

Segons les primeres investigacions policials, els nous comandos del Grapo semblen tenir infraestructura a Galícia, País Valencià i Màlaga, i atribueix a nuclis de familiars de presos de l'organització el fet que la reivindicació de l'assassinat de la Corunya s'haja fet des de València. No s'ha d'oblidar el tiroteig davant una comissaria valenciana on va resultar greument ferit un policia nacional fa uns mesos.

De qualsevol manera, la policia s'ha dedicat a reforçar els grups dedicats a investigar els Grapo i volen acabar amb aquests comandos abans que passen a accions majors contra empresaris o banquers als quals han exigit l'impost revolucionari en cartes de l'estil de les que envia ETA. És previsible que, després de l'assassinat de Catalunya, els Grapo estiguen una setmana d'inactivitat abans de tornar a actuar, però som davant el fet incontrovertible que, quan comencen a veure's llums d'esperança al País Basc, torne a la trista realitat una banda terrorista de què tantes vegades s'ha dit que estava desarticulada.

Els Amics de
LA BRESSOLA

Associació per a l'educació i la cultura catalanes dels pobles

ENGUANY LA FESTA DELS PAÏSOS CATALANS TÉ LLOC A PERPINYÀ

Recital de LLUÍS LLACH
precedit per GERARD JACQUET
per les Escoles Catalanes
de Catalunya Nord
el pròxim dissabte 25 de juny
a les 9 del vespre al
PARC D'EXPOSICIONS DE
PERPINYÀ

Organitza:

La Bressola i Arrels, i Punt Diari de Catalunya Nord (en el seu I Aniversari).

Amb el suport de:

Associació d'Amics de La Bressola, Arrels Sud i Punt Diari, Acció Cultural del País Valencià, Ciemen, Crida a la Solidaritat, Edicions 62, Esquerra Republicana de Catalunya, Òmnium Cultural, El Temps, Xarxa Cultural.

Sortida d'autobusos:

Viatges de l'Avui i Xarxa Cultural Ronda Universitat, 9. Barcelona. Tl. 318 70 18.
Preu (viatge i entrada): 2.400 pts.

Entrades:

Crida a la Solidaritat.

Pge. del Crèdit, 7. Barcelona.

Llibreria Ballester.

Consell de Cent, 281. Barcelona.

Xarxa Cultural.

Ample, 35. Barcelona.

A Girona: Punt Diari, Figuerola, 28.